

25 anys sense Umpah-Pah

Las banda gironina va plegar quan encara tenia alguns concerts programats

Umpah-Pah | Xavier Mercader

Avui fa 25 anys de la dissolució d'**Umpah-Pah**, la banda gironina capitanejada pel carismàtic **Adrià Puntí**. Per primer cop, una notícia referent a un grup de l'anomenat 'rock català' obria el Telenotícies i tots els mitjans se'n feien un ampli ressò. I és que la música d'**Umpah-Pah** tenia una personalitat pròpia que seduïa i segueix seduint melòmans de totes les edats.

Després de set anys de recorregut, el bagatge d'**Umpah-Pah** es concreta en sis treballs discogràfics, els tres primers -*Raons de pes*, *Bamboo Avenue* i *Borinots* (miniCD)- editats per Salseta Discos i els posteriors -*Triquiñuelas al óleo*, *Bordell* i *La columna de Simeón*- per la multinacional RCA-Ariola; el premi Ondas com a grup revelació del 94 i el qualificatiu unànime de la crítica com un dels grups de rock més originals i personals a l'estat espanyol. Posteriorment s'ha publicat el DVD *Umpah-Pah en directe 1991* (EDR Discos, 2008) i un disc d'homenatge, *Més raons de pes* (Música Global, 2009) amb participació de **Bunbury**, **Gossos**, **Shuarma**, **Mishima**, **Love Of Lesbian** i **Mazoni**, entre d'altres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=diZHp4w9LAI>

La figura d'**Adrià Puntí**, cantant, lletrista i compositor de les cançons del grup, ha estat sempre el punt de referència a l'hora d'emmarcar el tret diferencial d'**Umpah-Pah** respecte a la majoria de grups de pop-rock en ús. Condició que encara es feia més evident a les actuacions en directe on es convertia en una autèntica 'bèstia d'escenari'.

Hem parlat amb Pau Marquès, guitarrista de la banda, que s'ha sorprès pel temps recorregut: "La veritat és que no ho recordava gens, ni ho hem comentat. Del 96 al 21? sí, 25 anys clavats! Ara posaré un missatge al grup de whatsapp?" El músic explica que, en certa manera, enyora els

temps d'**Umpah-Pah**: "En tinc bons records. El final va ser consensuat. Vist des de fora potser va ser inesperat, però vam acabar bé i sense mals rotllos. M'he adonat que vam deixar molt bon record i que encara tenim el reconeixement de molta gent. Sempre s'ha dit que érem un grup molt ben considerat, però que això no es traduïa en vendes, ni de discos ni tiquets". Malgrat tot, reconeix que serà difícil tornar-los a veure junts en un escenari: "En aquesta vida no es pot dir 'mai', però certament és molt complicat que això passi".

La majoria dels components del grup segueixen vinculats a la música, però no tots. "El Cesc Terrades és agent rural; el Jordi Gimbernat, advocat; el Joan Solà-Morales està al món del jazz, el Marc va tocant i treballa a l'Auditori; i jo estic al món de la música amb una empresa, DDM Visual, que fem cinema i esdeveniments. Treballo molt amb RGB? Després de **Montreal 76** ja no he participat a cap altre grup."

Per als més seguidors de la banda, Marquès assegura que hi ha alguna cançó que no van arribar a enregistrar mai. "Les de la maqueta i una en anglès que cantava jo i que vam fer entre el primer i el segon disc. Es deia 'Walking Alone' i mai la vam gravar. Al local gravàvem les maquetes d'abans de fer el disc i alguns assajos amb un quatre pistes. S'hauria de veure què hi ha. El que passa és que ara no tinc cap aparell, per reproduir-ho?"